

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **L. K.**, narozen X
bytem X
zastoupen Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žalobcově žádosti o poskytnutí informací ze dne 3. 7. 2024, evidované pod sp. zn. KUUK/099752/2024,

takto:

- I. Žalovaný **je povinen** vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti o poskytnutí informací ze dne 3. 7. 2024, evidované pod sp. zn. KUUK/099752/2024, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **16 362,70 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal ochrany před nečinností žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nevyřídil jeho žádost o poskytnutí informací ze dne 3. 7. 2024, evidovanou pod sp. zn. KUUK/099752/2024, jejímž prostřednictvím

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce žádal dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o poskytnutí odpovědi na následující otázky, resp. poskytnutí těchto informací:

- 1) „O kolika rozhodnutích, jimiž byl obviněný správním orgánem prvního stupně uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. jste jako odvolací orgán rozhodovali v roce 2023?“
 - 2) „V kolika z těchto případů ad 1) spočíval přestupek v překročení rychlosti o 5 km/h a méně?“
 - 3) „V kolika z těchto případů ad 2) bylo Vámi rozhodnuto o zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zastavení řízení z důvodu absence materiálního aspektu přestupku?“
 - 4) „Žádám o zaslání všech rozhodnutí ad 3), tj. takových rozhodnutí, jimiž jste rozhodli o zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zastavení řízení z důvodu absence materiálního znaku přestupku.“
2. Současně se žalobce v žalobě domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě uvedl, že podal dne 3. 7. 2024 žádost dle zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou se po žalovaném domáhal poskytnutí informací ohledně rozhodovací praxe žalovaného v oblasti dopravních přestupků. Žalovaný vyzval žalobce dne 16. 7. 2024 k úhradě nákladů za poskytnutí informací ve výši 1 243 Kč. Žalobce s požadovanou výší úhrady nesouhlasil, proto téhož dne podal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. O této stížnosti dosud nebylo rozhodnuto, ačkoliv lhůta pro rozhodnutí dle žalobce uplynula dnem 7. 8. 2024.
4. Dále žalobce uvedl, že žalovaný konstatoval, že o stížnosti sice není povinen rozhodovat žalovaný, ale jemu nadřízený orgán. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40 však vyplývá, že v řízení před správními soudy se nelze domáhat vydání rozhodnutí o stížnosti podle § 16a odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím. Naopak z judikatury Nejvyššího správního soudu – žalobce konkrétně poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14, ze dne 29. 1. 2013, č. j. 8 Ans 10/2012-46, a ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 As 342/2020-46, body 18 a 19 – plyne, že v takovém případě je jedinou možností domáhat se před soudem přímo vyřízení samotné žádosti o poskytnutí informací, přičemž podání stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím se považuje za vyčerpání prostředku k ochraně proti nečinnosti povinného subjektu, který žadateli poskytuje procesní předpis, podle něhož vyřizování žádosti probíhá.
5. V závěru žaloby žalobce doplnil, že i přes výše uvedené dne 30. 8. 2024 podal u Úřadu pro ochranu osobních údajů žádost o odstranění nečinnosti žalovaného i jemu nadřízenému orgánu ve věci úhrady nákladů za poskytnutí informací. Úřad pro ochranu osobních údajů na základě této žádosti vydal opatření proti nečinnosti, jímž přikázal Ministerstvu dopravy jako nadřízenému orgánu žalovaného, aby o stížnosti žalobce proti výši sdělené úhrady rozhodl ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto opatření. Opatření proti nečinnosti bylo Ministerstvu dopravy doručeno dne 26. 9. 2024. Poslední den stanovené patnáctidenní pro rozhodnutí tak uplynul dnem 11. 10. 2024. Ministerstvo dopravy však o stížnosti přesto zatím nerozhodlo a ani žalovaný žalobcovu žádost dosud nevyřídil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Žalovaný ve svém vyjádření potvrdil, že dne 3. 7. 2024 obdržel žalobcovu žádost o poskytnutí informací. Jelikož vyhledání žalobcem požadovaných informací představovalo významné zatížení žalovaného nad rámec běžné pracovní agendy, dospěl žalovaný k názoru, že se jednalo o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Proto žalobci v souladu s § 17 odst. 3 téhož zákona oznámil, že bude za poskytnutí informací požadovat úhradu ve výši, kterou v oznámení vyčíslil a podrobně odůvodnil. Žalobce s výší úhrady nesouhlasil. Podal proto dne 16. 7. 2024 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný postupoval v souladu s § 16a odst. 5 téhož zákona a dne 22. 7. 2024 – tedy v sedmidenní lhůtě počítané ode dne, kdy mu byla stížnost doručena – postoupil stížnost Ministerstvu vnitra. O tom byl žalobce žalovaným informován. Ministerstvo vnitra postoupilo stížnost dne 25. 7. 2024 k vyřízení Ministerstvu dopravy.
7. V návaznosti na to žalovaný uvedl, že v zákonem stanovené lhůtě postoupil stížnost nadřízenému orgánu a ten o ní v rozporu s § 16a odst. 8 zákona o svobodném přístupu k informacím o stížnosti nerozhodl ve lhůtě 15 dnů od jejího doručení. Žalovaný je proto přesvědčen, že z jeho strany k nečinnosti nedošlo. Ve vztahu k nadřízenému orgánu mu přitom nepřísluší, aby mu nařizoval, aby ve věci konal.
8. Dále žalovaný uvedl, že argumentuje-li žalobce rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14, ze dne 29. 1. 2013, č. j. 8 Ans 10/2012-46, a ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 As 342/2020-46, tyto reflektují již neaktuální znění zákona o svobodném přístupu k informacím před jeho novelizací provedenou zákonem č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon č. 111/2019 Sb.“). Žalovaný je ovšem přesvědčen, že jeho postup ve věci byl plně v souladu se současným zněním zákona o svobodném přístupu k informacím, a to konkrétně s § 16a odst. 5 tohoto zákona, neboť stížnost předal spolu se spisovým materiálem Ministerstvu vnitra, které ji následně postoupilo Ministerstvu dopravy. Právě to se následně dopustilo nečinnosti, protože o stížnosti nerozhodlo ve lhůtě stanovené v § 16a odst. 8 zákona o svobodném přístupu k informacím. Neučinilo tak přesto, že Úřad pro ochranu osobních údajů mu dne 25. 9. 2024 přikázal, aby tak učinil do 15 dnů.
9. Žalovaný proto zastává názor, že se ve věci žalobcovy žádosti nečinnosti nedopouští. Soud by měl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Replika žalobce

10. V replice k vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že je z vyjádření žalovaného zřejmé, že se žalovaný plně ztotožnil se žalobcovým popisem průběhu vyřizování jeho žádosti.
11. Dále žalobce uvedl, že nečiní sporným, že žalovaný v zákonné sedmidenní lhůtě postoupil jeho stížnost nadřízenému orgánu, byť se jednalo o orgán nepříslušný. To však není podstatné. Na lhůty pro vyřízení stížnosti je nutné hledět jako na lhůty maximální, s jejichž uplynutím vzniká žalobci – jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015-20, a ze dne 24. 3. 2016, č. j. 9 As 294/2015-48 – právo domáhat se soudní ochrany proti nečinnosti. Žalobce přesto se svými dalšími kroky ve věci vyčkal tak, aby i příslušný nadřízený orgán měl k dispozici celou patnáctidenní lhůtu pro rozhodnutí. Ministerstvem vnitra byl žalobce o postoupení spisu Ministerstvu dopravy vyrozuměn 25. 7. 2024, žalobce nicméně žádost o uplatnění opatření proti jeho nečinnosti podal až 30. 8. 2024 a žalobu proti nečinnosti žalovaného až 31. 10. 2024. Skutečnost, že

žalovaný postoupil spis nadřízenému orgánu v zákonné lhůtě, jej však – jak vyplývá z judikatury, na kterou žalobce poukazoval v žalobě – rozhodně nezbavuje odpovědnosti za průběh vyřizování žalobcovy žádosti, jakkoli je nutno žalovanému přisvědčit, že má jen minimální nástroje k tomu, aby svůj nadřízený orgán přiměl k činnosti.

12. K poukazu žalovaného na novelizaci zákona o svobodném přístupu k informacím, ke které došlo zákonem č. 111/2019 Sb., žalobce konstatoval, že jím byl do tohoto zákona vtělen mimo jiné § 16b odst. 3, který stanoví, že k opatření proti nečinnosti nadřízeného orgánu je příslušný Úřad pro ochranu osobních údajů. To však podle žalobce nic nemění na dříve judikaturou vyslovených závěrech, že proti nevydání rozhodnutí o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím se nelze domáhat ochrany prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti. Zmíněná novelizace nijak nezměnila charakter rozhodnutí o stížnosti proti výši úhrady ani okruh případů, kdy lze stížnost podat. Pouze nově stanovila příslušnost Úřadu pro ochranu osobních údajů k přijímání opatření proti nečinnosti orgánů nadřízených povinným subjektům. Žalobce se přesto u tohoto úřadu domáhal uložení povinnosti nadřízenému orgánu žalovaného o stížnosti rozhodnout, což vyústilo ve vydání opatření proti jeho nečinnosti. To však nadřízený orgán žalovaného ignoroval. Žalobcova žádost o poskytnutí informací nebyla dosud vyřízena.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 věty první a druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
14. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, a to z následujících důvodů. Žalobce navrhl provést důkazy datovými zprávami obsahujícími žádost žalobce ze dne 3. 7. 2024 o poskytnutí informací, oznámením žalovaného ze dne 16. 7. 2024, sp. zn. KUUK/099752/2024/3, o výši úhrady za poskytnutí informace, stížností žalobce ze dne 16. 7. 2024 proti výši sdělené úhrady, usnesením Ministerstva vnitra ze dne 25. 7. 2024, č. j. MV-110449-2/ODK-2024, o postoupení žalobcovy stížnosti Ministerstvu dopravy, žádostí žalobce ze dne 30. 8. 2024 o uplatnění opatření proti nečinnosti Ministerstva dopravy při rozhodování o žalobcově stížnosti, a opatřením proti nečinnosti Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 25. 9. 2024, č. j. UOOU-040(85-91)/24-3. Uvedené dokumenty jsou však s výjimkou posledních dvou součástí žalovaným předloženého správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Důkaz posledními dvěma dokumenty stejně jako dalším obsahem všech datových zpráv pak soud neprovedl proto, že z obsahu podání žalobce a žalovaného, které v řízení před soudem dosud učinili, plyne, že veškeré skutečnosti podstatné pro posouzení a rozhodnutí věci, jež nevyplývají přímo ze správního spisu, jsou mezi žalobcem a žalovaným nesporné. Provedení těchto důkazů by proto bylo dle soudu nadbytečné.
15. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž tak má podle žalobního

tvrzení povinnost učinit. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

16. Z právé uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým úkonem žalobci vyhovět.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl, stejně jako ve skutkově a právně obdobných věcech vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 A 18/2024 a 141 A 24/2024 k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Ze spisového materiálu a shodných vyjádření účastníků uvedených v jejich podáních soud zjistil následující skutečnosti. Žalobce prostřednictvím žádosti ze dne 3. 7. 2024, doručené žalovanému téhož dne, požádal žalovaného podle zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí informací, které soud zrekapituloval v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Žalovaný reagoval na žádost oznámením o výši úhrady za poskytnutí informací ze dne 16. 7. 2024, sp. zn. KUUK/099752/2024/3, doručeným žalobci téhož dne. Jeho prostřednictvím žalobci s odkazem na § 17 odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím sdělil, že poskytnutí požadovaných informací je vázáno na zaplacení úhrady ve výši 1 243 Kč, neboť vyřízení žalobcovy žádosti je spojeno s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací. Zároveň žalobce poučil, že pokud tuto úhradu nezaplatí do 60 dnů od doručení tohoto oznámení, jeho žádost podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím odloží. Žalobce s výší sdělené úhrady nesouhlasil, proto proti ní brojil stížností podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 16. 7. 2024, doručenou žalovanému téhož dne. Žalovaný stížnosti nevyhověl a předložil ji Ministerstvu vnitra s odvoláním na § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím dne 22. 7. 2024 spolu se spisovým materiálem přípisem ze dne 19. 7. 2024, sp. zn. KUUK/099752/2024/5. O předložení stížnosti žalovaný vyrozuměl žalobce přípisem ze dne 19. 7. 2024, sp. zn. KUUK/099752/2024/6. Ministerstvo vnitra vydalo dne 25. 7. 2024 usnesení č. j. MV-110449-2/ODK-2024, jímž postoupilo žalobcovu stížnost ze dne 16. 7. 2024 Ministerstvu dopravy jako orgánu příslušnému k jejímu vyřízení. Stížnost byla Ministerstvu dopravy postoupena dne 25. 7. 2024. Dne 30. 8. 2024 podal žalobce u Úřadu pro ochranu osobních údajů žádost, jejímž prostřednictvím se domáhal odstranění nečinnosti žalovaného i jemu nadřízeného orgánu ve věci požadované úhrady za poskytnutí informací. Úřad pro ochranu osobních údajů žalobci vyhověl a dne 25. 9. 2024 Ministerstvu dopravy přikázal, aby o žalobcově stížnosti ze dne 16. 7. 2024 rozhodlo do 15 dnů. Ministerstvo dopravy však až dosud na příkaz Úřadu pro ochranu osobních údajů nijak nereagovalo. Rovněž žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

od předložení žalobcovy stížnosti Ministerstvu vnitra ve věci žalobcovy žádosti žádný další úkon neučinil.

19. Ze skutkových zjištění je zřejmé, že žalovaný žádost žalobce ze dne 3. 7. 2024 žádným zákonem o svobodném přístupu k informacím předvídaným způsobem dosud nevyřídil. Žalovaný postupem podle tohoto zákona žalobci požadované informace neposkytl [§ 14 odst. 5 písm. d)], jejich poskytnutí neodmítl (§ 15 odst. 1) a žádost samotnou neodložil [§ 14 odst. 5 písm. a), c)] ani neodmítl [§ 14 odst. 5 písm. b)]. Rovněž Ministerstvo dopravy zatím žádným ze způsobů stanovených v § 16a odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím nerozhodlo o žalobcově stížnosti ze dne 16. 7. 2024 proti výši sdělené úhrady. To ostatně žalobce ani žalovaný nečinili sporným.
20. Primárně se soud zabýval otázkou, zda žalobce ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu.
21. Za prostředek ochrany proti nečinnosti soud považuje žalobcovu stížnost proti výši úhrady požadované žalovaným v souvislosti s poskytováním informací ve smyslu § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Srovnatelný právní názor vyslovil v podobných situacích opakovaně Nejvyšší správní soud (např. žalobcem odkazovaný rozsudek ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40, či rozsudek ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14). Akt ve smyslu § 16a odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím, kterým má nadřízený orgán vyříditi žalobcovu stížnost dle § 16 odst. 1 písm. d) téhož zákona, totiž není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a žalobce by proto ani nebyl aktivně legitimován k tomu, aby se nečinností žalobou dle § 79 odst. 1 s. ř. s. u soudu domáhal po nadřízeném orgánu jeho vydání. Nejvyšší správní soud ostatně v rozsudku ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40, shledal, že není-li rozhodnutí dle § 16a odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím o podané stížnosti rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., není ani logické nutit žadatele, aby se jeho vydání domáhal postupem dle § 80 správního řádu, neboť ani po případném marném využití tohoto prostředku by nebylo možné úspěšně uplatnit proti nadřízenému orgánu povinného subjektu žalobu na ochranu proti nečinnosti.
22. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že v projednávané věci je to žalovaný, a nikoli jeho nadřízený orgán, kdo je žalován pro nečinnost s vyřízením žalobcovy žádosti o informace. Ačkoliv shledaná nečinnost nenastala jeho vlastní vinou, v procesu poskytování informací je třeba akcentovat efektivní, účinné a v rozumném časovém horizontu dosažitelné právo na ochranu proti nečinnosti kteréhokoli subjektu (srov. výše odkazovaný rozsudek č. j. 2 Ans 13/2012-14). Obecně je legitimním záměrem žadatele co nejrychlejší získání požadovaných informací, aniž by se musel zaobírat zkoumáním, který správní orgán je v aktuální fázi řízení skutečným původcem nečinnosti. Nelze po něm ani spravedlivě požadovat vynakládání dalšího úsilí ke zjednání nápravy v případě nečinnosti jiného orgánu, než který má rozhodnout o jeho žádosti o poskytnutí informací. Nečinnost nadřízeného orgánu je v důsledku toho třeba přičítat k tíži povinného subjektu a jedině vůči němu směřovat žalobu na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s.
23. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani novela zákona o svobodném přístupu k informacím, provedená s účinností od 24. 4. 2019 zákonem č. 111/2019 Sb., jež v § 16b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím toliko zakotvila speciální pravidlo pro určení věcné příslušnosti orgánu, který má rozhodovat o opatření proti nečinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nadřízeného orgánu. K tomuto je sice od účinnosti zmíněné novely příslušný Úřad pro ochranu osobních údajů; východiska, na kterých byla výše citovaná judikatura založena, však zůstávají ve svém jádru nedotčena. Na opatření proti nečinnosti nadřízeného orgánu tedy ani za účinnosti § 16b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nelze nahlížet jako na prostředek ochrany před nečinností povinného subjektu. Soud nevidí důvod dovozovat, že snad před účinností zákona č. 111/2019 Sb. nebylo možné uplatňovat vůči nadřízenému orgánu [který v zákonné lhůtě nerozhodl o žadatelově stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím] opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 správního řádu. Pouhé pozdější explicitní normativní určení orgánu k tomu příslušného proto v žádném ohledu nečiní ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu neaktuální či neaplikovatelnou.

24. Nehledě na výše uvedené v daném případě žalobce podal Úřadu pro ochranu osobních údajů dne 30. 8. 2024 opatření proti nečinnosti Ministerstva dopravy, na který tento úřad reagoval vydáním opatření proti nečinnosti ze dne 25. 9. 2024, č. j. UOOU-04085/24-3, UOOU-04086/24-3, UOOU-04087/24-3, UOOU-04088/24-3, UOOU-04089/24-3, UOOU-04090/24-3, UOOU-04091/24-3, kterým mimo jiné uložil Ministerstvu dopravy rozhodnout do 15 dnů ode dne doručení opatření proti nečinnosti o stížnosti žalobce.
25. S ohledem na výše uvedené považuje soud za nepochybné, že ze strany žalobce došlo k vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.
26. Jelikož byly splněny veškeré procesní podmínky věcného projednání žaloby, přistoupil soud k posouzení důvodnosti žaloby, a to na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
27. Spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným zůstává, zda se žalovaný za daného stavu věci dopouští při vyřizování žalobcovy žádosti nečinnosti.
28. S ohledem na výše uvedené pak soud nezbylo než uzavřít, že žalovaný je ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. ke dni vydání tohoto rozsudku nečinný, neboť dosud žalobcovu žádost ze dne 3. 7. 2024 žádným způsobem stanoveným v zákoně o svobodném přístupu nevyřídil, ač k tomuto od okamžiku marného uplynutí lhůty pro rozhodnutí o žalobcově stížnosti proti výši požadované úhrady nebyl dán žádný důvod a zákonem stanovená lhůta pro její vyřízení tak již dávno uplynula. Soud proto shledal žalobu důvodnou – třebaže tato důvodnost nemá primárně svůj původ v pochybení žalovaného, ale spočívá v pochybení jemu nadřízeného orgánu – a žalovanému výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost, aby o žalobcově žádosti rozhodl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 4 Ans 15/2009-56), a to v přiměřené lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při stanovení lhůty pro rozhodnutí soud přihlédl k tomu, že zákon o svobodném přístupu k informacím počítá s patnáctidenní lhůtou jak pro poskytnutí informace (§ 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím], tak pro vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím).
29. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. tohoto rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 16 362,70 Kč. Ta se skládá z částky 2 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 6 200 Kč za náhradu odměny za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), ve znění účinném do 31. 12. 2024 [převzetí a příprava

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), této vyhlášky podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) této vyhlášky], z částky 600 Kč jako náhrady souvisejících hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 této vyhlášky ve znění účinném do 31. 12. 2024], z částky 4 620 Kč za jeden úkon právní služby právní zástupkyně žalobce podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) AT ve znění účinném od 1. 1. 2025 [replika k vyjádření žalovaného – § 11 odst. 1 písm. d) této vyhlášky], z částky 450 Kč jako náhrady souvisejících hotových výdajů advokáta [jeden režijní paušál podle § 13 odst. 1 a 4 této vyhlášky ve znění účinném od 1. 1. 2025] a z částky 2 492,70 Kč, která představuje náhradu 21 % DPH z uvedených částek s výjimkou soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. května 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.